

[Anne Birgitte Lundholt]

Men det er væsentligt, at den enkelte selv har mulighed for at have indflydelse på, hvorledes den pågældendes egen pensionsopsparring er placeret. Tidligere var kollektive pensionsordninger forbeholdt funktionærer, men i dag er der jo på næsten hele arbejdsmarkedet aftalt pensionsordninger, og det sætter endnu mere fokus på demokratiseringsdebatten.

I de kollektivt aftalte ordninger er det Det Konservative Folkepartis ønske, at der skal være bedre mulighed for individuelt valg af ordning, og at der skal være bedre mulighed for flytning mellem ordningerne. Der er selvfølgelig nogle grundlæggende problemer forbundet med det at kunne få et helt frit valg i en kollektiv ordning, som er aftalt som en del af en lønaftale. Jeg håber, vi kan løse det så langt hen ad vejen som muligt, men jeg erkender, det ikke er enkelt. Derfor er det heller ikke den mest hastende sag i dag.

Derimod er der ordninger, der er vedtaget lovgivningsmæssigt, som har et meget stort demokratiunderskud. Jeg ville jo være et skarn, om jeg ikke her fra talerstolen nævnte et oplagt eksempel, nemlig Lønmodtagernes Dyrtidsfond, for Lønmodtagernes Dyrtidsfond er jo ikke engang en rigtig pensionsordning; det er blot en bunden opsparing. Men styringen af midlerne er så udemokratisk, som overhovedet tænkes kan: Organisationerne på den ene side af arbejdsmarkedet styrer pengene alene og uden indflydelse fra de mange, hvoraf nogle heller ikke er medlemmer af nogen af disse organisationer.

Vi kan godt blive enige om, at med enkelte, men dog store og bemærkelsesværdige undtagelser er der sket en fornuftig forrentning af midlerne i LD. Netop derfor skulle det være risikofrit at tilbyde større frihed til den enkelte opsparer med hensyn til, om den pågældende vil benytte sig af LD's administration af sin opsparing eller ej.

Derfor er det Det Konservative Folkepartis holdning, at et kraftigt skridt frem mod en demokratisering ville være, at disse penge skulle frigives – af hensyn til aktiemarkedet dog over et vist antal år. Det er også et af de elementer, der er indgået i det udmærkede oplæg »Vækst og velstand«, som vores parti udgav i sidste måned.

Selve demokratiseringen af arbejdslivet og den enkeltes interesse for arbejdspladsen har

jo også – som også hr. Holger K. Nielsen sagde før – undergået store forvandlinger, siden debatten startede med socialdemokratisk beton i 1970'erne. Jeg kan også erindre, at det ikke kun var en debat, der foregik blandt politikere, og jeg kan da her sige, at en yngre, fremadstræbende økonom i LO, som tilfældigvis har samme navn som statsministeren, dengang havde nogle kraftige debatter med en lidt yngre, men også fremadstræbende cand.scient.pol. i Dansk Arbejdsgiverforening, og vi kan jo så fortsætte debatten i Folketinget i dag. Dengang var det i hvert tilfælde en debat om, at der enten skulle være fonde eller ikke skulle være fonde, og om tvungen ØD eller ikke tvungen ØD. Det er vi heldigvis kommet ud over; men helt oppe i 1980'erne var parolen stadig væk, at det, det drejede sig om, var lønmodtagernes ret til at overtage ledernes ledelsesret i virksomhederne, til at styre produktionsmidlerne kollektivt. Så sent som i 1980'erne har jeg fundet folketingscitater, hvor socialdemokratiske medlemmer af Folketinget er citeret for denne fastlåste holdning.

Men det er nu engang arbejdsgiverne, der betaler investeringerne, og lønmodtagernes organisationer, der overtager, når det går bedst. Det er vel den korte beskrivelse af den gamle opskrift på ØD.

Men hvad er vi enige om at det i første omgang drejer sig om? Jo, det er selvfølgelig at sørge for, at så mange som muligt af danskerne har mulighed for at have en ejendomsret i form af et økonomisk og interesse-mæssigt ansvar for den virksomhed, de arbejder i, eller de virksomheder, der er med til at holde deres lokal-samfund i gang. Og ansvar og økonomi følges ad, ligesom risiko og gevinst følges ad. Interesse i ens investering har man kun, når man selv har ansvaret for placeringen af den og også selv får udbyttet af den, nemlig når ansvaret ligger tæt på én selv. En stor, udemokratisk fondsdannelse, som man åbenbart stadig væk – trods alt – diskuterer, selv om denne fond nu er delt op i lidt flere, skaber ikke noget ansvar, skaber ikke nogen medleven i virksomheden. Det gør derimod den enkelte danskers ejerskab af aktier, og det er derfor, det er her, der skal satses. Der skal nemlig kæles for de danskere, som har lyst til og mod på at investere i aktier og dermed i de mange arbejdspladser, som vi er ganske enige om skal skabes. Det var